

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, Split

Poslovni broj: Pr-279/2024-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu ovog suda Eneji Stejskal Kanazir, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Miše Kambera, Ruda 88, 21238 Ruda, OIB: 85635634177, zastupanog po punomoćnici Ljubici Vuković, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika Cetina dioničko društvo za izgradnju vodnih građevina i građevinarstvo, Ulica Miljenka Buljana 35, 21230 Sinj, OIB: 85635634177, zastupanog po punomoćniku Ivici Zaradiću, odvjetniku u Solinu, radi diskriminacije, nakon održane glavne i javne rasprave, u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnika tuženika, prilikom zaključenja glavne rasprave, prilikom objave, a nakon objave, dana 18. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovan, a koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je tužitelj Miše Kamber (OIB: 85635634177) uznemiravan na radnom mjestu čime su povrijeđena njegova prava na dostojanstvo, čast, ugled, tjelesno i duševno zdravlje.

2. Nalaže se tuženiku Cetina d.d. (OIB: 98900394029), da osigura prestanak svih radnji kojima se vrijeđaju prava osobnosti tužitelja.

3.. Nalaže se tuženiku Cetina d.d. (OIB: 98900394029) da u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju s osnova naknade neimovinske štete iznos 3.000,00 eura uvećano za zatezne kamate koje na spomenuti iznos teku od 15. veljače 2024. godine, do isplate prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena."

II/ Nalaže se tužitelju da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tuženiku na ime parničnih troškova ukupan iznos od 2.937,50 EUR.

Obrazloženje

1. U tužbi predanoj ovom sudu dana 15.03.2024. godine tužitelj navodi da je zaposlen kod tuženika na radnom mjestu KV građevinski radnik temeljem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme i to počevši od 20. prosinca 2019. godine. Isti navodi da duže vrijeme trpi vrijeđanje i omalovažavanje od strane direktora tuženika te da isti redovito u svim aspektima biva stavljan u nepovoljniji položaj u odnosu na ostale radnike zaposlene kod tuženika, a sve da je kulminiralo dana 8. siječnja 2024. g. kada je tužitelj lažno optužen od strane direktora za krađu kao i za sukob sa zaposlenikom zbog čega da je isti dobio i opomenu zbog nepoštivanja odluke direktora i samovoljnog ponašanja broj: 01-178/24 dana 7. veljače 2024. godine. Tužitelj da je zbog nastale situacije doživio silan stres, što se na žalost odrazilo na zdravlje tužitelja. Također se ističe da se tužitelj nalazi u stanju konstantnog psihičkog distresa, a razlog istog da je mobing koji već duže vrijeme trpi na poslu od strane poslodavca. Isti da osjeća tjeskobu, bol u prsima, nesanicu i konstantan strah. Isti daje u par navrata pregledavan u Specijalističkoj psihijatrijskog ordinaciji Doma zdravlja Sinju gdje da mu je nakon izvršenog pregleda postavljena dijagnoza poremećaja prilagodbe/ mobbing. Nadalje je navedeno da je poslodavac pred Općinskim sudom u Splitu već ranije pokrenuo parnični postupak koji se vodi pod posl.br. Pr-2247/2024, te da navedeno nezakonito postupanje tuženika na žalost nije izoliran incident već da se radi o sustavnoj diskriminaciji tužitelja, a što da je ponajprije vidljivo na plaći tužitelja i ostalim materijalnim i nematerijalnim pravima iz radnog odnosa. Tužitelj navodi da je zaposlen već 5 godina bez prekida kod tuženika, te da ostvaruje redovno manju plaću za isti rad na istom radnom mjestu u odnosu na njegove radne kolege koje su s radom kod tuženika počeli kasnije. Ističe se da tužitelju nikada nije isplaćena nikakva stimulacija na plaću, regres, ili bilo kakav bonus kao što se to redovito isplaćuje drugim radnicima, a na što da se tužitelj više puta žalio poslodavcu. Štoviše, poslodavac da ne ispunjava niti svoje obveze sukladno sklopljenom ugovoru o radu. Naime, ističe se da je tužitelj zaposlen kao KV građevinski radnik, a isti da obavlja poslove vozača, strojara i građevinskog radnika, a za koje poslove da nije prikladno plaćen. Sve ovo da je tužitelj godinama trpio i uredno izvršavao sve radne zadatke, ali s činjenicom da je isti lažno optužen za sukobljavanje s kolegom, te da bi isti samovoljno raspolagao imovinom društva, a bez dozvole odgovorne osobe društva, a što da bi laički značilo da je radnik optužen za krađu, da zasigurno predstavlja strašan udarac radniku te da nije nikakvo čudo da je tužitelj sada u teškom zdravstvenom stanju. Također je navedeno da je odredbom čl. 7. st. 3. Zakona o radu propisano je da je poslodavac dužan osigurati radniku uvjete za rad na siguran način i na način koji ne ugrožava zdravlje radnika, u skladu s posebnim zakonom i drugim propisima. Nadalje, da je odredbom čl. 51. Zakona o zaštiti na radu propisano da je poslodavac obavezan provoditi prevenciju stresa na radu ili u vezi s radom koji je uzrokovan osobito čimbenicima kao što su sadržaj rada, organizacija rada, radno okruženje, loša komunikacija i međuljudski odnosi, kako bi sveo na najmanju mjeru potrebu radnika da svladava poteškoće zbog dugotrajnije izloženosti intenzivnom pritisku te otklonio mogućnost da se umanjí radna učinkovitost radnika i pogorša njegovo zdravstveno stanje, a ako postoje naznake stresa na radu ili u vezi s radom, da je propisano da je poslodavac obavezan posebnu pozornost usmjeriti na 1) organizaciju rada i radnih postupaka (radno vrijeme, stupanj samostalnosti, podudarnost između vještine radnika i potreba posla, radno opterećenje i dr.) 2) radne uvjete i okolinu (izloženost radnika i poslodavca nasilnom ponašanju, buku, vrućinu, hladnoću, opasne kemikalije i dr.) 3) komunikaciju (neizvjesnost o tome

što se očekuje od posla, izgledi za očuvanjem posla ili nadolazeće promjene i sl.) 4) subjektivne čimbenike (emocionalni i društveni pritisci, osjećaj nemoći, osjećaj da nema dovoljno podrške i sl.). Također je istaknuto da je Zakonom o zaštiti na radu propisano da stres na radu predstavlja zdravstvene i psihičke promjene koje su posljedica akumulirajućeg utjecaja stresora na radu kroz dulje vrijeme, a očituju se kao fiziološke, emocionalne i kognitivne reakcije te kao promjene ponašanja radnika, a predstavlja profesionalnu bolest - bolest izazvanu dužim neposrednim utjecajem procesa rada i uvjeta rada na određenim poslovima. Ujedno se ističe da je stres na radu posljedica lošeg psihosocijalnog okruženja u kojem se rad odvija, odnosno da se javlja zbog izloženosti radnika negativnim psihološkim, socijalnim i fizikalnim utjecajima u radnoj okolini, tj. psihosocijalnim rizicima. Svakodnevna izloženost psihosocijalnim rizicima povećava razinu stresa što se može manifestirati kao fizička, psihička i socijalna disfunkcija kod radnika, a proizlazi iz neravnoteže zahtjeva posla i uvjeta rada i objektivnih i subjektivnih sposobnosti radnika. Ističe se da psihoфизиолоški naponi (stresori) koje je tužitelj proživljavao na poslu kod tuženika su prvenstveno loši međuljudski odnosi između direktora tuženika i radnika, sustavno omalovažavanje i vrijeđanje, odnosno loša komunikacija s nadređenim osobama i njihovo nekorektno ponašanje, otežan prijam informacija, neodgovarajući radni zahtjevi i nerealna očekivanja, preopterećenost, odbijanje davanja bilo kakve nagrade ili stimulacije na plaću ovom radniku. Nadalje je istaknuto da budući da tuženik unatoč podnesenom zahtjevu za zaštitu prava od strane tužitelja nije sukladno odredbama Zakona o radu poduzeo odgovarajuće mjere radi otklanjanja uznemiravanja te spriječavanja daljnjeg uznemiravanja tužitelja, iako da je isti bio dužan zaštititi dostojanstvo radnika za vrijeme obavljanja posla, i to tako da mu osigura uvjete rada u kojima neće biti izložen uznemiravanju na radnom mjestu, da je tužitelj prisiljen ustati ovom tužbom. Nadalje je istaknuto da je člankom 111. st. 1. Zakona o radu propisano je ako radnik pretrpi štetu na radu ili u vezi s radom, poslodavac je dužan radniku naknaditi štetu po općim propisima obveznog prava, a da je odredbom članka. 25. st. 1. Zakona o zaštiti na radu propisano da ozljeda na radu i profesionalna bolest koju je radnik pretrpio obavljajući poslove za poslodavca smatra se da potječe od rada i poslodavac za nju odgovara po načelu objektivne odgovornosti. Načelo objektivne odgovornosti poslodavca za štetu radniku da je sadržano je i u Direktivi 89/391/EEZ koja je implementirana u navedeni Zakon. Ističe se da kada radnik u obavljanju poslova za poslodavca u prostoru označenom kao mjesto rada, izdvojenom mjestu rada ili radilištu, pretrpi ozljedu ili oboli od profesionalne bolesti, da se smatra da ozljeda ili profesionalna bolest potječu od rada. U tom slučaju da je poslodavac dužan radniku naknaditi štetu na temelju odredbe čl. 111. st. 1. Zakona o radu i čl. 25. st. 1. Zakona o zaštiti na radu, uz odgovarajuću primjenu odredbi Zakona o obveznim odnosima. Zaključno, tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi da je tužitelj uznemiravan na radnom mjestu, a čime da su povrijeđena njegova prava na dostojanstvo, čast, ugled, tjelesno i duševno zdravlje, te da se naloži tuženiku da osigura prestanak svih radnji kojim se vrijeđaju prava osobe tužitelja te isplatu neimovinske štete u iznosu od 3.000,00 Eur-a uvećano za pripadajuće kamate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu (list 16-20 spisa) navodi da je točno da je tužitelj zaposlen kod tuženika na radnom mjestu KV građevinski radnik zaposlen na neodređeno vrijeme, ali da nisu točni navodi tužitelja kada isti navodi da duže vrijeme trpi vrijeđanje i omalovažavanje od strane direktora te da isti redovito u svim aspektima biva stavljan u nepovoljniji položaj u odnosu na ostale radnike zaposlene kod tuženika. Nadalje tuženik ističe da se poslodavac prema svim radnicima tako i prema tuženiku

ponaša isto poštujući njihov rad, zaštitu dostojanstva radnika te mjere zaštite od diskriminacije i druga pitanja važna za radnike zaposlene kod poslodavca, a sva navedena pitanja isto tako da poslodavac je propisao i svojim aktima u društvu uz primjenu i poštujući mjere zaštite na radu. Navodi se da poslodavac nije lažno optužio tužitelja a kako tužitelj tvrdi, isto tako da tužitelj istog nije optužio za krađu već da je istom izrekao opomenu zbog nepoštivanja odluke direktora i samovoljnog ponašanja. Navodi se da nisu točne tvrdnje tužitelja da se isti zbog navedenog nalazi u stanju konstantnog psihičkog distresa te da je razlog istog mobing koji već duže vrijeme trpi na poslu od strane tužitelja. Istaknuto je da tužitelj ne trpi nikakav mobing, te da tuženik nije po niti po nijednom osnovu niti nijednom radnjom počinio prema tužitelju mobing niti tužitelj za isto nema dokaza. Navodi se da se odluke poslodavca-tuženika odnose se na sve radnike, a ne samo na tuženika pa da ne stoji tvrdnja tuženika da bi se odnosilo samo na njega te da mu ista pričinjava mobing. Ističe se da nisu točni navodi tužitelja u tužbi označeni pod 3) kada isti navodi da se tuženik nezakonito ponaša prema tužitelju, a da to proizlazi iz činjenice da je tužitelj pred Općinskim sudom u Splitu već ranije pokrenuo parnični postupak koji se vodi pod posl.br. Pr-2247/2024 a što nema nikakve uzročne veze s navedenom tužbom, budući da tužitelj traži prava na naknadu za prehranu koju već godinama dobiva i vidljiva je, te da to samo pokazuje i dokazuje činjenicu da upravo tužitelj sustavno od poslodavca ovdje tuženika traži „prava“ koja već ostvaruje, pa da po navedenom osnovu tužba tužitelja nije osnovana. Isto tako da nisu točni navodi kada isti navodi da ostvaruje redovno manju plaću za isti rad na istom radnom mjestu u odnosu na njegove kolege, te da mu nikada nije isplaćena nikakva stimulacija na plaću, regres ili bilo kakav bonus. Svi navodi tužitelja da su netočni, krivi i aproksimativni. Ističe se da tužitelj svoju plaću dobiva sukladno Ugovoru o radu, Kolektivnom ugovoru i internim aktima društva odnosno odlukama poslodavca ovdje tuženika. Ističe se da nisu točne tvrdnje tužitelja da mu nije isplaćena stimulacija i faktor učinka na plaći, a što da je kontradiktorno isplatnim listama koji su u prilogu ovog odgovora na tužbu gdje da je sve jasno i transparentno navedeno i to: redovan rad, prekovremeni rad, dodatak na prehranu, minuli rad, bolovanje, državni praznik, rad nedjeljom, otežani uvjeti rada, vožnja kamiona, i slično. Tuženik ističe da se on kao poslodavac u cijelosti drži svih mjera zaštite na radu sukladno odredbama čl.7 st.3 Zakona o radu, tim više što tuženik ima poseban Odjel zaštite na radu radnika koji da o svim radnicima na jednak zakonski način vodi računa o procjeni opasnosti na radu i u svezi s radom kao i prevenciju stresa na radu ili u vezi s radom čl.51 Zakona o zaštiti na radu. Navodi se da radnici imaju dnevni odmor, da koriste godišnji odmor, kolektivni godišnji odmor, a da organizaciju rada provode zadužene osobe po gradilištima/poslovođe, inženjeri tako da se nikad nije tužitelj tužio na njihov raspored, stil i izvršenje. Navodi se da nisu točni navodi tužitelja da tuženik unatoč podnesenom zahtjevu za zaštitu prava od strane tužitelja nije sukladno odredbama Zakona o radu poduzeo odgovarajuće mjere radi otklanjanja uznemiravanja te spriječavanja daljnjeg uznemiravanja tužitelja te da tuženiku te da tuženiku nije jasno o kakvom uznemiravanju je riječ, budući da ako je uznemiravanje tuženika da poštuje odluke poslodavca (tuženika) onda da svi radnici mogu biti uznemireni i da se ne odnosi bilo koja odluka na pojedinca već na sve radnike društva. Isto tako ako se pojedini radnik ne pridržava odluke poslodavca da mu se mora izreći određena mjera, opomena i slično.

3. Tijekom postupka sud je izveo dokaze pregledom specijalističkih nalaza (list 6- 7 spisa); odluke tuženika broj 01-285/24 od 28.02.2024.godine (list 8 spisa); zahtjeva za zaštitu prava od 15.vejače 2024.godine (list 9 spisa); opomene zbog nepoštivanja

odluke direktora i samovoljnog ponašanja broj 01-178/24 od 07.02.2024.godine (list 10-12 spisa); izvadak o promjenama stanja na računu od 04.07.2022. (list 28 spisa); obračunskih lista plaća (list 29-38, te 71-83 spisa); obavijesti tuženika (list 39-40 spisa); obavijesti od 27.05.2019.godine (list 40 spisa); odluke o donošenju preporuka i preventivnih mjera za suzbijanja širenja zaraze koronavirusom u društvu Cetina d.d. Sinj od 16.03.2020.(list 41-42 spisa); odluka tuženika (list 43-51 spisa); medicinske dokumentacije (list 53-60 spisa); prijava tužitelja i odgovora na prijavu (list 62-66 spisa); zdravstvenog kartona tužitelja; obračunskih lista plaća od drugih radnika tuženika (list 124-226 spisa) Izveden je i dokaz saslušanjem tužitelja (list 88-93 spisa); zz tuženika Ivice Perković (list 93-98 spisa); svjedoka Luke Erceg (list 99-102 spisa); svjedoka Emila Tomasović (list 102-107 spisa); svjedoka Marka Sablić (list 107-109 spisa);svjedoka Ivana Pupić-Bakrač (list 110-112 spisa); svjedoka Siniše Jeličić (list 228-232 spisa); svjedoka Jure Ivančević (list 232-233 spisa). Izveden je dokaz i uvidom u spis ovog suda Pr-2247/23.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti je neosnovan.

5. Među strankama nije sporna činjenica da je tužitelj zaposlen kod tuženika kao kv građevinski radnik temeljem ugovora o radu na neodređeno vrijeme počevši od 20.12.2019. Sporna je činjenica da li su osnovane tvrdnje tužitelja da ga je tuženik, odnosno direktor tuženika, tijekom trajanja radnog odnosa diskriminirao, uznemiravao i omalovažavao, te time povrijedio njegovo dostojanstvo, ugled, čast te tjelesno i duševno zdravlje, kao i osnovanost zahtjeva za zaštitu od daljnjeg takvog postupanja i naknadu neimovinske štete.

6. Iz pregledanih specijalističkih nalaza Doma zdravlja SDŽ Sinj, Specijalističke psihijatrijske ordinacije od 15.02.2024.godine te 29.02.2024.godine (list 6-7 spisa) proizlazi da je tužitelj došao na preglede kod psihijatra zbog psihičkog distresa zbog problema na poslu, te se potužio da trpi mobing od poslodavca na poslu, da je optužen za krađu, da mu je poslodavac dao opomenu, da mu je usmeno kazano da će dobiti otkaz, da ga se zakida na plaći, te da je tjeskoban, osjeća pritisak u prsima, pati od nesanice i u strahu od otkaz, te mu je navedenih prigoda od strane psihijatra dijagnosticiran poremećaj prilagodbe (mobing).

7. Iz pregledane odluke od 28.02.2024.godine (list 8 spisa) proizlazi da j poslodavac-tuženik održao na snazi izrečenu opomenu zbog nepoštivanja odluke direktora i samovoljnog ponašanja tužitelja od 07.02.2024.godine te je istaknuto da Emil Tomasović voditelj radova, a koji da je tužitelju bio neposredni voditelj poslovođa i nadređeni na gradilištu da nije bio nadležan za odlučivanje o drvojoj masi, već da o tome odlučuje isključivo direktor tuženika. Iz pregledane opomene zbog nepoštivanje odluke direktora i samovoljnog ponašanja od 07.02.2024.godine (list 10-12 spisa) proizlazi da je tužitelju bila izrečena opomena u trajanju od 12 mjeseci od 30.01.2024.godine do 30.01.2025.godine jer da se dana 08.01.2024.godine dogodio incident u krugu mehaničke radione kad da su se sukobili tužitelj i radnik Luka Erceg te da su bili prisutni radnici Stipe Bečko i Ivan Pupić Bakrač, a da su Stipe Bečko i Luka Erceg došli do pozivu jer da je Stipe Bečko trebao popraviti vozilo za prvi radni dan i to za ponedjeljak 08.01.2024.god da bude spremno za gradilište nakon kolektivnog godišnjeg odmora, a Luka Erceg da je trebao dovesti vozilo kući budući kupi radnike na posao. U obrazloženju je istaknuto da radnik ne smije samovoljno raspolagati imovinom tuženika, a bez dozvole odgovorne osobe tuženika bez obzira da li se radi

o drvima sa intervencija, te da budući je radnik počinio povredu radne obveze, samovoljno ponašanje i samoinicijativno odvoženje drva bez ičije dozvole da mu je izrečena navedena opomena.

8. Iz pregledanih obračunskih isplatnih lista tužitelju (list 29-38 spisa) je razvidno da je tužitelju isplaćivana različita plaća, ali da se u uglavnom radilo o manjim iznosima plaća (za prosinac 2023 1.437,23 Eur-a neto, za kolovoz 2023.godine 834,20 Eur-a neto, za rujan 2022.godine 5.141,33 kuna/682,37 Eur-a neto, za lipanj 2021.godine 5.051,99 Kuna/670,51 Eur-a neto, za siječanj 2022.godine 3.675,78 kuna/487,85 Eur-a, za ožujak 2022. godine 4.774,34 kuna/633,66 Eur-a neto, za svibanj 2022. 5.153,45 kuna/683,98 Eur-a neto, za lipanj 2022 5.022,03 kuna/666,53 Eur-a neto, za listopad 2021.godine 4.174,04/553,99 Eur-a neto). Također iz pregledanih obračunskih lista plaće za 2024.godinu i dijelom 2023.godinu (list 71-83 spisa) proizlazi da je tužitelju u lipnju 2024.godine isplaćena neto plaća od 701,83 Eur-a, u svibnju 2024.godine neto 663,94 Eur-a, u travnju 2024.godine neto 597,25 Eur-a, u siječnju 2024.godine neto 610,84 Eur-a, , u studenom 2023.godine u iznosu od 924,13 Eur-a neto. Iz navedenih obračunskih lista je razvidno da je poslodavac isplaćivao tužitelju uglavnom minimalne iznose plaća, a da je visina obračuna ovisila o broju odrađenih radnih dana, isplatama faktora učinka, stimulacija na plaću putnih troškova, troškova prehrane, prekovremenog rada, te je vidljivo da je poslodavac-tuženik tužitelju vršio isplate po navedenim stavkama. Iz pregledanih obračunskih plaća drugih radnika koji su također bili kv građevinski radnici kao i tužitelj proizlazi (list 124-226 spisa) proizlazi da je navedenim radnicima kao i tužitelju u razdoblju 2023.i 2024.godine isplaćivana uglavnom minimalna plaća te da su isti plaćani za redovan i prekovremeni rad, da im je plaćan stimulativni dodatak na plaću, te faktor učinka kao i tužitelju. Razlika u plaći između tužitelja i ostalih radnika uglavnom se mogla pojaviti vezano za broj odrađenih radnih dana i vezano za stimulativni dodatak, te u zavisnosti da li je tužitelj bio na bolovanju i da li je radio prekovremeno budući su ti pokazatelji za svaki promatrani mjesec bili različiti.

9. Iz pregledane obavijesti tuženika (list 39-40 spisa) proizlazi da je tuženik ovom obavijesti obavijestio voditelje radova, poslovođe, rukovoditelje gradilišta da se pridržavaju mjera zaštite na radu a vezano za procjenu rizika usljed visokih ljetnih temperatura i korištenje zaštitnih sredstava. Također je tuženik davao obavijesti o prestanku radnih aktivnosti na vanjskim gradilištima zbog nepovoljnih vremenskih uvjeta (list 40 spisa). Tuženik je davao i obavijesti i donosio odluke vezane za preporuke i preventivne mjere za suzbijanje širenja zaraze koronavirusom (list 41-44 spisa). Tuženik je donio i odluke o isplati neoporezivog dijela plaća za srpanj 2019. u odnosu na sve radnike, te odluku o isplati dodatne neoporezive plaće u 2022.godine, kao i odluku o uvećanju plaće-isplati stimulativnog dodatka za dobre radne rezultate vezano za tužitelja od 30.06.2022. (list 45, te 47, list 49-50 spisa). Nadalje, tuženik je donio i odluku o isplati božičnice za 2022.godinu kao neoporezivog primitka u visini od 1.000,00 Kn po svakom radniku. Također je tuženik dana 23.11.2023.godine donio i odluku kojom je odobrio tužitelju korištenje osobnog automobila u službene svrhe (list 50 spisa). Naposljetku je tuženik donio 22.02.2024.godine i odluku o visini minimalne plaće za 2024.godinu a kojom je odredio da je minimalna bruto plaća za 2024.godinu 840,00 Eur-a i 677,00 Eur-a neto minimalna plaća.

10. Iz iskaza saslušanog tužitelja (list 88-93 spisa) proizlazi da je on kod tuženika zaposlen kao KV građevinski radnik i to već gotovo 5 godina. U odnosu na događaj

koji se dogodio 8.1.2024. isti navodi da je tog dana zajedno s drugim radnicima imao jednu intervenciju po nalogu poslodavca u odvodnom kanalu u Sinju te da je dobio nalog poslodavca da prepili stablo i da kamion sa tako prepilanim drvima doveze u firmu. Ističe da je ovakvu naredbu dobio od poslovođe. Nadalje, navodi da je na taj dan kad je obavljao navedenu intervenciju radio prekovremeno do iza 15:00 sati i da je kamionom dovezao drva u firmu i ostavio ih na kamionu zajedno s drugim radnicima te da je to bio njegov zadnji radni dan pred kolektivni godišnji odmor za božićne praznike. Također navodi da je on i u subotu također ponovno išao na isti tip intervencije samo na drugom kanalu te da nije odbio poslušnost poslodavcu i da je postupio na isti način što se tiče radne obveze. U odnosu na činjenicu iz kojih mu je razloga poslodavac isticao da je navedene prigode samovoljno raspolagao imovinom društva bez dozvole odgovorne osobe isti navodi da je i prije ovog zakonskog zastupnika Ivica Perkovića i prijašnji direktor kad bi se obavljale ovakve radnje dozvoljavao radnicima da ukoliko žele odvezu prepilana drva sebi kući za ogrijev, pa da je i navedene prigode 8.1.2024. njemu poslovođa dozvolio da uzme navedena drva sebi za ogrijev, ali da on to nije mogao odmah uraditi jer da je to sve skupa se događalo nakon radnog vremena. Tužitelj ističe da poslodavac protiv njega nije podnio nikakvu kaznenu prijavu za niti jedno djelo otuđivanja imovine. Nadalje, u odnosu na činjenicu da li je on obavljao ikakve razgovore s nadređenima vezano za navedeni problem za kojeg ga je teretio poslodavac da je samovoljno raspolagao imovinom, isti navodi da je preko božićnih praznika radio u Tugarama u Omišu te ga je nazvao poslovođa tuženika ističući da se njemu planira dati otkaz ugovora o radu kod tuženika, a da je on bio iznenađen time jer nije vidio razloga da mu se otkaže ugovor o radu tim više što kod kuće ima ženu i troje djece. Navodi da je potom bio i na razgovoru kod tehničkog direktora tuženika Siniše Jeličića i da je te prigode došao i sadašnji direktor Ivica Perković te da je počeo vikati na njega "da je kreten". Isti navodi da nije bilo prijave policiji navedene prigode već mu je direktor napisao dvije, tri opomene ranije jer mu je mislio dati otkaz. Ističe da nije dobio otkaz od strane tuženika, a da se nakon tog događaja ništa nije dogodilo jer niti je vidio niti se čuo s direktorom tuženika. U odnosu na činjenicu što tužitelj podrazumijeva kad u tužbi ističe da je primao manju plaću za isti rad kod tuženika kao poslodavca, a u odnosu na svoje kolege, tužitelj navodi da je to tako i bilo jer da je u razgovoru s kolegama i uvidom u njihove obračunske liste utvrdio da su za isti rad i istu kvalifikaciju kao on oni primali veće iznose plaća. Navodi da je on primao stimulativni dodatak na plaću i regres kao i drugi radnici, kao i putne troškove od poslodavca, ali da sa svim tim dodacima on nije mogao doseći plaće kolega koji da su imali veće plaće od njega za iste poslove i sa istom kvalifikacijom. U odnosu na činjenicu što tužitelj podrazumijeva kad kaže da je u svojstvu KV građevinskog radnika obavljao poslove vozača, strojara i građevinskog radnika, a da mu to od strane poslodavca nije bilo na odgovarajući način plaćeno, isti navodi da je on dvije godine obavljao bagerom strojarske poslove, a da je vozačku dozvolu za to sam platio da mu je nije osigurao poslodavac. Navodi da mu se prometna nezgoda dogodila sa bagerom i da je tada bio na bolovanju, i da mu je bolovanje bilo plaćeno, ali da je poslodavac svu njegovu dokumentaciju vezano za nezgodu prikazao da se to dogodilo u 4. a ne u 5. mjesecu da bi prikrio sve svoje nedaće. Nadalje navodi da je njega poslodavac i pozvao jedne prigode da sklopi ugovor o radu za strojara. Ističe da je nakon spomenute nezgode obavljao i liječnički pregled a da je obavljen samo za radno mjesto pomoćnog strojara. Također navodi da on obavlja i poslove vozača službenim kombijem tuženika za firmu a da mu sve naloge za obavljanje poslova koji nisu poslovi KV građevinskog radnika daje njegov poslodavac. Tužitelj navodi u pogledu svog zdravstvenog stanja vezano za probleme na radnom mjestu da je on

odmah onog dana kad je doznao od poslovođe da mu poslodavac planira dati otkaz da je u 11 sati ujutro izjavio da se ne osjeća dobro i da mora napustiti gradilište te je otišao kod liječnika opće prakse koji ga je uputio na liječenje psihijatra te da mu je psihijatar u Sinju dijagnosticirao stres na poslu i dao mu tablete za smirenje, i to dvije vrste tablete, koje da je pisao 2,5 do 3 mjeseca. Nadalje, tužitelj ističe da je povodom svega toga bio 2-3 mjeseca na bolovanju, a da je poslodavac tražio od HZZO-a da se provede kontrola tog bolovanja i da mu je HZZO povodom navedene kontrole nije prekinuo bolovanje nego mu je bolovanje još produženo dok se situacija sa zdravljem ne stabilizira. Ističe da sada trenutno radi i dalje na radnom mjestu KV građevinskog radnika i da nije na bolovanju. Tužitelj ističe da ga do trenutka podnošenja ove tužbe ga nitko nije vrijeđao niti mu je išta govorio niti je imao sukobe s nadležnima, te da je najnormalnije radio svoje poslove. Također ističe da tek od trenutka kad je on odvezao spomenuta drva koja je prepilio na spomenutom kanalu za sebe kući, a vezano za opisani događaj od 8.1.2024. da su počeli njegovi sukobi s nadležnima, a da do tada nije bilo nikakvog sukoba. Nadalje, iz iskaza tužitelja proizlazi da su kod tuženika bile zaposlene i osobe sa nižom kvalifikacijom od njegove, a da su plaće navedenih osoba bile iste kao i njegova premda da je on bio KV građevinski radnik. Tužitelj ističe da radnik iste kvalifikacije kao on ima od njega najmanje 100,00 Eur-a veću plaću neovisno o dodacima koje je on primao na plaću kao što su putni trošak, stimulacije i regresa, a da su radnici niže kvalifikacije imali plaću kao on. Također iz iskaza tužitelja proizlazi da je bilo 2 kubika drva koje je odvezao od poslodavca kući, te da je isti odnio kući 08.01.2024.godine od poslodavca 1 metar drva za vrijeme božićnih praznika., te da je s njime bio radnik Ivan Pupiće Bakrač koji da je došao s njim po navedena drva, a da su u mehaničarskoj radionici radili mehaničari Stipe Bečko i Ivan Glavan, a da se radilo o 10:00 ili 11:00 sati ujutro na Badnji dan, te da je 8.1.2024. došla prijava od strane poslodavca da je odvezao navedena drva. Navodi da sa svojim osobnim automobilom odvezao navedena drva istog dana kad su bila ispilana u Sinju i Potoku i dovezena u krug poslodavca. Tužitelj ističe da mu je navedeno dozvolio poslovođa Emil Tomasović. Također je tužitelj istakao mu prošle godine nije bilo plaćena božićnica, a da mu je bila plaćena ove godine, te da kad svi dobiju božićnicu da dobije i on, te da su mu uredno plaćani putni troškovi od poslodavca, te da poslodavac svake dvije godine osigurava radnu odjeću te obuću koje da dobiva kao i drugi radnici. U odnosu na činjenicu da li je tražio da mu se isplati razlika neisplaćene plaće od poslodavca budući tvrdi da mu je plaćao manje od drugih radnika iste kvalifikacije isti navodi da je on to tražio usmeno kod tehničkog direktora na način da bi došao u njegovu kancelariju, i da bi im on rekao da oni ne rade i da nema nikakvog efekta od njih a da je pri tome mislio na kompletno gradilište, na njega i još četvoricu radnika, a da nije pismeno tražio isplatu razlike plaće od poslodavca. Nadalje, tužitelj ističe da na sudu nije podnio nikakvu tužbu prema poslodavcu s osnova isplate neisplaćenog dijela plaće, kao ni inspekciji zaštite na radu već da se samo obratio sindikatu vezano za sve što mu se dogodilo. U odnosu na činjenicu koji to radnici rade poslove kao i tužitelj, a primaju veću plaću od njega tužitelj ističe da je vidio obračunsku listu plaće radnika Zorana Mastelića i da on ima 100,00 Eur-a veću plaću kad se uzmu u obzir i svi dodaci koje tužitelj prima na plaću, a da imaju isti kvalifikaciju, te da su radili na istom gradilištu jedan do drugog. U odnosu na činjenicu koji su radnici imali istu plaću kao on, a niže kvalifikacije od njega, isti navodi: Miljenko Kamber, Siniša Marić, Nenad Omrčen (manja kvalifikacija-veća plaća). Tužitelj navodi da mu se plaća nešto malo povećavala, ali najviše zbog promjene valute u eur. Tužitelj ističe da je pred ovim sudom pokrenuo postupak Pr-2247/2023 i da je to bilo zbog neisplaćene naknade za marendu.

11. Iz iskaza saslušanog zz tuženika Ivica Perković proizlazi da je on 8. siječnja 2024. tužitelju izrekao opomenu zbog neovlaštenog uzimanja-odvoženja tuđe stvari. Ističe da je točno da su drva koja se spominju u tužbi dovezena u krug firme tuženika izvan radnog vremena, ali ona nakon što su dovezena u krug firme da postaju dobro firme-poduzeća. Po saznanju da je došlo do incidenta prilikom preuzimanja drva sa radnim kolegom Lukom Ercegom jer da je tužitelj neovlašteno boravio i uzimao drva sa zemlje a da je na zemlji bilo 3-4 kubna metra drva koje da je tužitelj stavljao sa tla u službeni kamion firme 5 tona nosivosti, vlasništvo poduzeća. Isti navodi da nitko tužitelja nije pozivao da dolazi u krug firme tog dana budući je to bilo razdoblje kolektivnih godišnjih odmora u firmi povodom Božića. Navodi da je iz kafića u kojem je i on osobno boravio sa kolegom Ivanom Pupiće Bakračem tužitelj došao u Sinj, ušao u krug firme i izveo navedene radnje, s time da je Luka Erceg po pozivu voditelja odjela mehanizacije Marka Sablića inženjera došao u krug firme da preuzme kamion za potrebe obavljanja posla u sljedećem intervalu, a zatekao je drva u košu od kamiona. Nadalje navodi da je gospodin Kamber rekao Luki: "Sad ovo vozi u Rudu", a kolega Luka je rekao da neće, da ih vozi sam Kamber. Kamber je u tom trenutku uključio kipu-hidrauliku od kombija i istovario drva. Približio se Luki Ercegu u lice što je izazvalo negativan kontekst prema Luki s uvjerenjem da bi došlo do fizičkog obračuna. Po dojavi od strane poslovođe Predraga Lakića zz tuženika ističe da je poduzeo opisanu radnju opomene prvenstveno zbog mogućeg fizičkog kontakta i incidenta jer da je nepojmljivo da radni kolega napadne radnog kolegu. Nadalje navodi da što se tiče drva, obzirom da je on odgovorna osoba u firmi za kompletno vođenje firme, on da svojom odlukom može predati drva na korištenje trećim osobama ili ih zadržati za samu firmu, a da ostatak drva koja su ostala nakon prvog odvoženja od strane tužitelja, da je tužitelj svojim osobnim automobilom došao po ostatak drva, te da je u tom smislu tužitelj dva puta koristio svoje osobno vozilo na način da je došao s istim u krug firme, a da to nije dozvoljeno. Zz tuženika navodi da on nije podnio kaznenu prijavu protiv tužitelja jer je smatrao da je opomena koju je donio dovoljna da se ukaže na način na koji se način treba odnositi prema imovini firme i kakvi odnosi trebaju biti u firmi. Isti navodi da ukoliko tužitelj i bio kod tehničkog direktora da on iz svoje pozicije ukoliko se pridružio tom razgovoru sigurno da nije pridonio ni u jednom momentu svojim razgovorom da bi se tužitelj morao osjećati u tom smislu ugroženo. Navodi da je smatrao da je opomena dovoljna za ovaj incident, a što da je i konzultirao sa svojom pravnom službom, a da on nikada nije dao nikakvu izjavu o potencijalnoj namjeri otkazivanja ugovora o radu tužitelju jer da je njemu svaki radnik potreban. Nadalje, u odnosu na činjenicu što znači kad tužitelj ističe da mu je kod tuženika isplaćivana manja plaća za isti rad i u odnosu na njegove kolege i to manja plaća od njegovih kolega koji imaju istu kvalifikaciju kv građevinskog radnika, a jednaka plaća kao kolega koji imaju nižu kvalifikaciju zz tuženika pojašnjava da kod njega u poduzeću postoji hijerarhija u kojem postoji neposredno rukovodeći kadar i postoje poslovođe, te da isti promatraju sve vezano za rad radnika, od količine rada, učinka, marljivost, dolaska i odlaska na posao, odlazak u dućan, eventualno ponašanje – da li isti psuje, vrijeđa i sl., a da je radniku nadređen poslovođa, a iznad poslovođe da je tehnički direktor koji je najčešće imenovan za inženjera gradilišta, te da on opservira dinamiku rada i vrijednost tog rada. Iznad tehničkog direktora da je on kao zakonski zastupnik tuženika što oni da na obračunskoj listi potvrđuju svojim potpisima-njega kao zz, tehničkog direktora i poslovođe. Zz tuženika pojašnjava da se sva vrednovanja, ponašanja radnika za vrijeme trajanja njegovog rada zapravo kvalificiraju u obračunskim listama plaće kao stimulativni

dodatak koji se radniku isplaćuje uz plaću te da je vidljivo iz obračunskih lista kojima on raspolaže da je tužitelju isplaćivan na temelju takvog vrednovanja stimulativni dodatak, a da je ta vrijednost promjenjiva i da mu je nekad taj dodatak bio veći, nekad manji, a nekad da ga uopće nije ni bilo, sve u zavisnosti kako se ponašao sam tužitelj na radilištu. Sve stimulativne ocjene on da piše osobno u svojoj odluci u kojoj i obrazlaže zašto je neki radnik dobio stimulativni dodatak na plaću. Nadalje zz tuženika navodi da on osobno kao ni poslovođa tuženika ničim nije opteretio tužitelja kao radnika jer da je njegovo radno okruženje uglavnom u grupi s drugim kolegama i da rade na isti i sličan način, da nije opterećen ni dizanjem tereta ili nečim što ne bi smio raditi. Navodi da on kao direktor nije mogao ničim ugroziti ni sami rad tužitelja budući da on ni ne sudjeluje u samom procesu rada na terenu. Navodi da ima pristojan odnos s tužiteljem i privatno, a i kao kolega na poslu te da je on smanjio intenzitet pozdrava i kontakta prema tužitelju od kada je isti podnio tužbu protiv njega, a da ima respekt prema njegovoj obitelji. Nadalje navodi da je tužitelj osobno donosio liječničke doznake osobnim automobilom u firmu da ga zdravstveno stanje u tome nije sprječavalo te da on koristi svoje pravo da od HZZO-a provjeri zdravstveno stanje radnika, te da je dobio odgovor od HZZO-a da je bolovanje tužitelja bilo opravdano a da on nije mjerodavan ocjenjivati takvu odluku HZZO-a. Zz tuženika smatra da je tužitelju plaćao za cijelo vrijeme sve što je bilo propisano kolektivnim ugovorom tuženika te ističe da ga ničim nije doveo prema drugim kolegama u nepovoljan položaj te da prema obračunskoj listi kolege koji izrađuju te liste upravo paze da sve u istima bude navedeno a u što tužitelj ima pravo uvida. Navodi da ga tužitelj nikad nije prijavio za bilo kakav oblik diskriminacije, segregacije i bilo kakav takav oblik međusobnih odnosa. Ističe da obzirom da prati redovno vrijednost plaća radnika da je od 2019. g. dizao bodove za obračun plaća i to ne selektivno nego svim radnicima, što je vidljivo na svakoj platnoj listi te da se iz njegovih odluka vidi od kada je primjenjivana veća vrijednost boda. U odnosu na upotrebu tužiteljevog vozila za službene svrhe tuženika kao firme zz tuženika navodi da su on i tužitelj o tome potpisali ugovor i da vezano za pravilnik poreza na dohodak i u skladu s tim pravilnikom da su uglavili da će iznos vrijednosti tužiteljeva vozila po prijeđenom kilometru iznositi 0,40 eura te da bi pri obračunu prijeđenih kilometara da se to plaćalo tužitelju i da tužitelj se nikad nije prituživao da mu to ne bi bilo isplaćeno u odgovarajućem iznosu ili na odgovarajući način a da ni on osobno kao zz tuženika nije nikad dobio takav podatak od poslovođe ili tehničkog direktora. Zz tuženika navodi da je on tužitelja primio u firmu nakon što je otišao iz firme tuženika u druga poduzeća, ali da ga je primio natrag premda je čuo od radnih kolega da je ostavio loš utisak kod tuženika u radu. ZZ tuženika navodi da je on imao narudžbu s određenom firmom jer su mu Hrvatske vode naručile posao, a da postoji i troškovnik firme u kojem je u opisu sve navedeno i da on kao takav je mogao raspolagati navedenim drvima u potpunosti i da po tom osnovu smatra da su drva bila vlasništvo njegove firme – tuženika. Zz tuženika navodi da ukoliko je firma Cetina imala posao u kojem je imala mogućnost i dozvolu da deponira spomenuta drva da bi tada poslovođa mogao donijeti odluku o raspodjeli drva onima koji su obavljali proces rada. Međutim ukoliko su navedena drva dovezena u krug samog poduzeća za vrijeme korištenja kolektivnog godišnjeg odmora i radnje oko tog dovoženja su dovele do incidenta da se on smatra pozvanim da tada opomene onog tko je u tome sudjelovao. ZZ tuženika ističe da su navedena drva od strane tužitelja uzeta na Badnji dan 24.12. i 08.01.2024.godine. Nadalje, zz tuženika isitiče da je on odredio osobno kao direktor kolektivni godišnji odmor i da on nije nikome izdao takvo dopuštenje za uzimanje drva, osim što da je Marku Sabliću voditelju odjela mehanizacije dao usmenu suglasnost da mogu dva mehaničara i on servisirati vozila za potrebe tuženika. ZZ tuženika ističe

da je neovlašteno u krug poduzeća za vrijeme korištenja godišnjeg odmora došao Mišo Kamber i Ivan Pupiće Bakrač, a da se tužitelj unio u lice Luki Ercegu s namjerom izazivanja incidenta, a ovo da je saznao u razgovoru sa radnicima koji su mu opisali događaj i iz razgovora s Lukom Ercegom. U odnosu na činjenicu da li je on prije donošenja odluke o kršenju radne obveze sa tužiteljem obavio razgovor isti ističe da nije on obavljao razgovore sa tužiteljem već poslovođa Lakić i pravna služba. ZZ tuženika je istakao da se rad tužitelja vrednuje mjesečno, te da se rad radnika vrednuje opisno, a da se u članku 5. ugovora navodi koje su obveze radnika i kako se treba ponašati. U odnosu na činjenicu da li mu se tužitelj žalio na visinu plaće ZZ tuženika navodi da je to žalba jednog od mnogih jer da nije moguće isplaćivati plaće po htjenjima te da ocjenjivanje rada tužitelja provodi poslovođa, a da on to prenese tehničkom direktoru.

12. Iz iskaza saslušanog svjedoka Luke Erceg (list 99-102 spisa) proizlazi da je tužitelj radnik kod tuženika i koliko zna da je on kod tuženika građevinski radnik. Navodi da je tužitelj u nekom periodu otišao iz firme tuženika, pa se ponovno vratio na radno mjesto, a da on nije radio s njime na mjestu građevinskog radnika, ali da od drugih radnika kod tuženika kruže priče o tužitelju da nije na vrijeme dolazio na posao i da je ranije napuštao radno mjesto prije isteka radnog vremena. Navodi da mu nije poznata činjenica da li je tužitelj od strane direktora tuženika u ijednom trenutku osumnjičen za ikakvu krađu unutar same firme tuženika. Nadalje svjedok navodi da on ne može znati da li je tužitelj na radnom mjestu građevinskog radnika kod tuženika primao manju plaću od drugih radnika koji su radili na istom radnom mjestu građevinskog radnika budući da on nema uvida u njegovu obračunsku listu plaće, a da ne zna iz istih razloga ni je li tužitelj primao kao drugi radnici regres i stimulativni dodatak na plaću. Također navodi da ne zna u kakvom su poslovnom odnosu direktor tuženika i tužitelj. Navodi da tužitelj vjerojatno i nadalje radi kod tuženika na mjestu građevinskog radnika. Isti navodi da nije imao nikakav sukob s tužiteljem, a da on nije ni mogao biti u ikakvom sukobu s njim jer s istim nije u zadnje vrijeme ništa ni radio, a također u kratkom periodu kad su radili skupa da s tužiteljem nije imao nikakvih sukoba ni primjedbi na njegov rad. U odnosu na događaj koji se desio za vrijeme kolektivnog odmora tijekom božićno-novogodišnjeg perioda 2023./2024. svjedok navodi da je bila subota i vrijeme kolektivnog godišnjeg odmora, a da je njega šef mehanizacije Marko Sablić zvao da dođe u garažu od firme te da ga je sin dovezao u Sinj u tu garažu i otišao, te da je tada došao mehaničar Stipan Bečko te da je on osobno tada išao prema autu, a da su drva bila na košu i da je on pitao mehaničara Stipana Bečka čija su to drva, a da mu je on rekao da ne zna i da ih može odnijeti, a da je on osobno odbio odnijeti ta drva jer da je rekao da nisu njegova. Tada da je zvao skladištara Pupića i pitao ga čija su drva i on mu je rekao da su drva od tužitelja a da je on osobno da će iskrcati ta drva, a u međuvremenu da su došli Pupiće i tužitelj, isti navodi da je tad ponudio tužitelju da uzme auto i odveze navedena drva, te da mu on vrati doveze auto u Otok gdje stanuje. Navodi da je tužitelj to odbio, da je vozilo proradilo od tuženika, te da je tužitelj iskrcao drva i pitao njega "Jesi li sad miran?" a da je on odgovorio da je. Tada se tužitelj u jednom momentu okrenuo prema njemu i krenuo naprijed prema njemu i da nije došlo do fizičkog sukoba između njega i tužitelja, ali da je izgledalo kao da će biti tako te da se ništa nije dogodilo, da je svjedok uzeo vozilo, a da je tužitelj išao kući jer je bio sa svojim autom. Svjedok pojašnjava da je tužitelj te prigode krenuo prema njemu i da je izgledalo kao da će ga napasti i da će biti sukoba, ali do toga nije došlo. U odnosu na činjenicu da li je tužitelj od njega tražio da mu prebaci drva kući isti navodi da mu je tužitelj rekao "kakav je on kolega kad mu neće prebaciti drva kući", a da mu je on

odgovorio "da on nije njemu kolega", a da mu je to rekao iz razloga što on ne radi s njime, a i zbog načina kako je tužitelj prema njemu postupio, te da se nije dogodilo ništa strašno. Iz iskaza svjedoka nadalje proizlazi da je čuo da je poslodavac opomenuo tužitelja zbog navedenog događaja s drvima, a da je u odnosu na navedena drva bila praksa da kad se tokom obavljanja posla otpilaju i pronađu neka drva da se drva mogu odnijeti kući, ali da bi se to događalo netom nakon obavljenog posla, ali da on ima saznanje da su spomenuta drva vezano za opisani događaj već neko duže vrijeme stajala u spomenutoj garaži tuženika.

13. Iz iskaza saslušanog svjedoka Emila Tomašević (list 102-107 spisa) proizlazi navodi da je on radnik tuženika, te da je u sporno vrijeme radio na radnom mjestu voditelj radova te da je upravo on 23.12.2023. po svom nalogu poslao tužitelja i još trojicu radnika da uklone dva stabla koja su pala zbog nevremena dan prije, te da je jedno stablo bilo na jednom vodotoku te smo tu doveli dizalicu, te da je drugo stablo bilo na drugom vodotoku te ga je iščupao vjetar, te da je prvo stablo bilo nešto veće i palo je na komunalno poduzeće i da su ga tužitelj i navedeni radnici uklonili, a da je drugo stablo palo jer je bilo dotrajalo. Navodi da su prvo stablo tužitelj i radnici otpilali i makli ga izvan navedenog vodotoka, a da su ga tužitelj i radnici zvali i pitali što da urade s drugim stablom a da im je on osobno rekao da to drugo stablo mogu uzeti kući. Isti navodi da tužitelj i navedena dva radnika, kako to nisu napravili odmah što je bilo planirano, da je upravo ovo gnjilo dotrajalo drugo stablo ostalo u krugu firme tuženika. Ističe da dan nakon što su radnici se vratili raditi da je čuo da se dan prije izbio problem vezano za navedeno dotrajalo stablo koje je ostalo unutar firme. Navodi da su radnici imali različite priče vezano za spomenuto stablo koje je ostalo u krugu firme, jer da su jedni govorili da je bilo sukoba oko toga i to fizički kontakt, a da su drugi govorili da je bilo samo verbalno, a kad su radnici spominjali da je bio fizički kontakt između radnika da su mislili i spominjali tužitelja i radnika Ercega. Isti navodi da je nakon nekoliko dana od navedenog tužitelj došao da ga je prijavio direktor vezano za navedeno stablo. U odnosu na činjenicu je li tužitelj odnio dijelove otpiljenog stabla koji je bio u krugu firme kući, svjedok odgovara da je čuo da je čuo da je tužitelj dva dana prije povratka radnika sa kolektivnog godišnjeg odmora na posao uzeo navedeno otpiljeno drvo i odnio kući, a da je njima kolektivni godišnji bio 23.12. također napominje da oni kao radnici od strane poslodavca ukoliko postoji nekakva izvanredna situacija (poplava i sl.) dobiju obavijest da moraju doći na posao bez obzira je li riječ o kolektivnom godišnjem ili ne. Navodi da mu je radnik Pupiće Bakrač rekao da nije bilo nikakvog fizičkog sukoba između tužitelja i drugog radnika već da je bio između njih samo verbalni sukob, i da su mogli komotno iza toga otići na "kavu". Svjedok navodi da je tužitelj od poslodavca dobio opomenu zbog neovlaštenog ulaska u firmu i odnošenja navedenog stabla kući. Navodi da se ne može izjasniti o činjenici je li tužitelj na bilo koji način bio doveden u neravnopravan položaj u odnosu na druge radnike koji su radili isti posao, a vezano za primanje plaće i podataka na plaću, jer da bi trebalo vršiti nekakve usporedne analize za to reći. Svjedok navodi da koliko mu je poznato da je nakon spomenutog događaja s navedenim drvima koja su odvezena od strane tužitelja, da je tužitelj odlazio kod liječnika psihijatra. Svjedok navodi da tužitelj i dalje radi kod tuženika. Nadalje ističe da se on ne može izjasniti o tome da li je bilo problema u poslovnom smislu između samog direktora tuženika i tužitelja, ali da mu je poznato da je tužitelj znao po njegovom nalogu osobno, a vezano za obavljanje poslova ne ispuniti zadanu normu i da je to stanje tako trajalo otprilike 2-3 mjeseca, ali da on nije baš nešto posebno se obraćao tužitelju vezano za to osim kratkih upozorenja, a da je tužitelj nakon toga nastavio normalno obavljati svoj posao. Također iz iskaza istog proizlazi da je vezano

za odnošenje stabla iz kruga firme praksa takva da za stabla deblja od 10 cm mora se nazvati šef šumarije, voditelj Ispostave Šumarije Sinj, te da se od njega treba tražiti odobrenje, a da se stabla manja od 10 cm mogu odnijeti kući, te da firma ima obvezu zbrinuti navedena stabla, te da radnik ukoliko želi ponijeti kući stablo debljine manje od 10 cm da mora za navedeno pitati nadređenog, te da on obično radnicima kao nadređeni kaže da mogu to napraviti ali da podijele među sobom to drvo da ne bi bilo konflikta. Isti ističe da je dozvolio tužitelju odnijeti spomenuto deblo kući koje je bilo u krugu firme, te da je rekao tužitelju da navedeno deblo podijele radnici i tužitelj između sebe. U odnosu na činjenicu zbog čega radnici nisu odmah s lica mjesta odnijeli navedeno stablo kući već je isto stajalo neko vrijeme u krugu firme, svjedok odgovara da nisu odmah s lica mjesta, pa tako ni tužitelj odnijeli navedeno stablo iz razloga što im se navedenog dana odužilo radno vrijeme jer je to sve bilo uoči kolektivnog godišnjeg, a radnici da su potrošili dosta vremena da bi otpilili i makli prvo stablo koje je palo na komunalno poduzeće, a potom se posvetili ovom gnjilom stablu za kojeg su tražili da ga ponesu kući. U odnosu na činjenicu gdje odlaze navedena debbla ukoliko ih radnik ne odveze kući svjedok navodi da ukoliko se radi o zdravom stablu da ga voze u šumariju, a ako je stablo gnjilo da ga voze na kukuzovac na deponij. Ističe se da se ne može izjasniti o tome da li u timu radnika u kojem radi tužitelj za isti posao postoje radnici koji imaju veću plaću od tužiteljeve svjedok jer da različite kategorije radnika unutar istog radnog mjesta, jer da je primjerice tužitelj kv precizni građevinski radnik, a da on osobno i ne zna pošto nema uvid u obračunske liste plaća ništa vezano za plaće radnika. Svjedok ističe da mu se tuženik žalio na način da je isticao da mu je mala plaća, ali da se u tom pravcu žale svi radnici. U odnosu na činjenicu da li za vrijeme kolektivnog odmora u firmi Cetina tko smije ulaziti u krug firme odnosno mehaničke radionice, svjedok navodi da je ovlašten ući direktor i šef, te da samo i smiju ulaziti osobe po ovlaštenju direktora, te da on nije ovlašten dijeliti drva radnicima Cetine već da ih je ovlašten samo zbrinuti. Također iz iskaza svjedoka proizlazi da direktor tuženika ispunjava sve obveze prema radnicima u smislu božićnice, jubilarne nagrade, uskrsnice, regresa, otežanih uvjeta rada i sl. , te da direktor sve svoje odluke stavlja na protokol. Nadalje iz iskaza svjedoka proizlazi da direktor Ivica Perković dao suglasnost da tužitelj uđe u krug mehaničke radionice , a da su radnici i tužitelj odnijeli drva 2024.

14. Iz iskaza svjedoka Marka Sablić (list 107-109 spisa) proizlazi da je on voditelj odjela mehanizacije kod tuženika, i da su svi radnici u razdoblju od 2023. na 2024. bili na kolektivnom godišnjem odmoru, a da su se vozila firme nalazila u krugu firme za to vrijeme. Navodi da je vezano za svoju funkciju kod tuženika dao dozvolu da pristupe u firmu dva mehaničara koji održavaju vozila firme i da su to Ivan Glavan i Stipe Bečko. Nadalje ističe da je on samo kontaktirao za vrijeme trajanja kolektivnog odmora radnika Luku Ercega da dođe u firmu preuzeti vozilo koje je bilo pripremljeno da bi Luka mogao po završetku kolektivnog odmora prevoziti radnike na gradilište. Navodi da mu je rečeno od strane Luke Ercega da se tužitelj za vrijeme trajanja kolektivnog godišnjeg odmora našao u krugu firme. Navodi da je saznao da su se tužitelj i Luka sporili oko nekih drva koja da su se nalazila na vozilu kojeg je Luka Erceg trebao preuzeti za prijevoz radnik na gradilište. U konačnici je došlo do nekakve rasprave među njima, te su ta drva na kraju iskrkali s vozila u krugu firme. Nadalje navodi da su navedena drva odnesena iz kruga firme tuženika nakon nekih 20-ak dana, a da ne zna točno tko ih je odnio. Svjedok ističe da navedena drva predstavljaj otpad i da se radnici u pravilu dogovore oko toga tko će uzeti ta drva. Ističe da po funkciji svog mjesta ne zna što biva s drvima ako ih radnici ne uzmu, ali da se radnici obično između sebe dogovore

vezano za odvoz tih drva, te da je tužitelj dobio opomenu od direktora tuženika zbog neovlaštenog uzimanja drva iz kruga firme. Nadalje, svjedok ističe da su svi radnici kod tuženika bili u ravnopravnom položaju po pitanju isplate plaće, stimulativnog dodatka, te drugih dodataka (regresa, božićnice, uskrsnice i sl.). Ističe se da koliko je upoznat da je između radnika Luke Ercega i tužitelja došlo samo do verbalnog, a ne fizičkog sukoba, a da misli da je tužitelj kao radnik opomenut za navedeno. Navodi da mu je poznato da je tužitelj bio građevinski radnik kod tuženika, navodi da tužitelj kod tuženika kao poslodavca je uz poslove građevinskog radnika obavljao poslove vozača i nekad rukovatelja građevinskim strojem. Svjedok navodi da nije upoznat s činjenicom je li tužitelj bio na bolovanju i iz kojih razloga, te da nema saznanja o činjenici da bi tužitelj imao problema na radnom mjestu vezano za ostvarivanje norme. Nadalje, ističe da tužitelj i zz tuženika imaju samo službenu komunikaciju a da ne zna da li je direktor tuženika ikada u ijednom pogledu vrijeđao tužitelja, podizao na njega ton i sl. te decidirano navodi da je tužitelju kao i svim ostalim radnicima isplaćivano sve pa tako a i regres, stimulativni dodaci, božićnice, uskrsnice i sl. Iz iskaza svjedoka proizlazi da je kolektivni godišnji odmor počeo 22. prosinca 2023. u petak, te da je trajao do 08.siječnja 2024. Ističe da je čuo da se tužitelj žalio na visinu plaće. Nadalje iz iskaza svjedoka proizlazi da ga je Luka Erceg zvao i obavijestio o incidentu u krugu firme 06.01.2024, te da se radnici uglavnom izjašnjavaju da tužitelj ne zadovoljava u radnim zadacima, a i da se voditelj Emil Tomasović o tužitelju nekad izjašnjavao u pozitivnom, a nekad u negativnom kontekstu.

15. Iz iskaza saslušanog svjedoka Ivana Pupiće Bakrač (list 110-112 spisa) proizlazi da je on kod tuženika zaposlen na radnom mjestu skladištara-materijalnog knjigovođe, a da tužitelj radi kod tuženika na radnom mjestu građevinskog radnika i da uz to po nalogu direktora tuženika obavlja posao upravljanja bagerom, a da ujedno obavlja i poslove vozača. Navodi da je kod tuženika kolektivni godišnji odmor bio u periodu od 22.12. do završetka blagdana Tri kralja u 2024. u siječnju. Navodi da je tužitelj bio zajedno s njim uoči blagdana Tri kralja u kafiću, a da je tužitelj kad je on bio već na godišnjem odmoru dan iza njegova odlaska na godišnji odmor bio pozvan od strane Emila Tomasovića na intervenciju na jednom potoku odakle je trebalo ukloniti stablo koje je tu bilo. U odnosu na činjenicu je li tužitelju za vrijeme trajanja kolektivnog godišnjeg odmora kod tuženika u jednom trenutku dolazio u krug firme i odatle uzeo nekakva drva, svjedok odgovara da su on i tužitelj bili zajedno uoči blagdana Tri kralja u kafiću i da su odlučili da će otići uliti gorivo i ići u Sinj, a da ga je u tom trenutku osobno nazvao Luka Erceg koji da je također trebao ići u krug firme u vrijeme kolektivnog godišnjeg radi uzimanja vozila, a da ga je Luka te prigode pitao zna li on čija su drva ostavljena na kamionu u krugu firme, te da mu je svjedok odgovorio da su ta drva tužiteljeva i ponudio Luki Ercegu da će ga odvesti kući svojim autom, a da će tužitelj odvesti navedeno vozilo firme s navedenim drvima, te je tužitelj ta drva trebao odvesti kući. Svjedok navodi da je običaj ako drva nakon čišćenju ostanu unutar firme da se ljudi između sebe dogovore vezano za uzimanje tih drva i odvezu ih kući, jer bi u protivnom nastali troškovi vezani za zbrinjavanje tih drva ,jer ako ih nitko ne uzme bi ih morali odvesti na Kukuzovac, a to je povezano uz nastanak troškova. Nadalje, isti ističe da misli da je tužitelju Emil Tomasović odobrio da uzme drva iz kruga firme s navedenog vozila i odveze kući jer da obično bude dogovor između radnika tko će odvesti drva, jer se oni koji rade na gradilištu se to između sebe dogovore. Nadalje, ističe da je tužitelju direktor tuženika napisao mjeru upozorenja tek kad je čuo da je došlo do verbalnog sukoba između tužitelja i Luke Ercega. Svjedok navodi da između Luke Ercega i tužitelja se nije dogodilo ništa strašno već su samo malo žustrija

raspravljali, a da je razlog i predmet te rasprave bio što se Luki žurilo i rekao je tužitelju da se neće baviti s navedenim drvima niti ih gdje voziti, te da je Luka nakon nekog vremena ipak rekao Miši da uzme drva, a da će on osobno sa njime (svjedokom) ići kući. Svjedok navodi da je bilo povišenih tonova između tužitelja i Luke Ercega i malo su se približili jedno drugom koliko je on primijetio, te da im je on osobno rekao: "Ajdete svatko na svoju stranu". Navodi da je ova informacija o navedenom verbalnom sukobu došla do direktora tuženika te je on tada napisao nekakvu opomenu tužitelju vezano za navedeno. U odnosu na činjenicu zna li svjedok je li tužitelj u ijednom pravcu doveden u nejednako položaj prema drugim radnicima vezano za samu isplatu plaća i dodataka na plaću, pa i tipa stimulacije, regresa, božićnice, ističe da se tužitelj stalno prituživao da ima lošija primanja u odnosu na kolege, a da da je i on osobno kao i još neki radnici tražio odnosno sindikat da je tražio da se provedu izmjene i dopune kolektivnog ugovora kod tuženika tijekom 2022. i 2023. ali da se direktor tuženika nije složio s tom izmjenom, a da je on osobno tražio kao član nadzornog odbora da se provedu neke izmjene vezano za način isplate plaće ali da nije ništa postignuto vezano za to, da nisu mogli ostvariti komunikaciju s direktorom vezano za navedeno. Svjedok smatra da je plaća isplaćivana kako je poslodavac smatrao da neki radnik ima učinak, i da je to po njegovom shvaćanju bilo nepravedno, a da je poslodavac mislio da je to pravedno, a da svjedok misli suprotno. Ističe da je bio svjedok primjeru kad je radnik dao otkaz ugovora o radu jer da mu je ista plaća bila neovisno o činjenici što je odradio prekovremeni rad kod tuženika. Svjedok navodi da bi se događalo da ukoliko neki radnik ima više odrađenih prekovremenih sati, da bi se nekom radniku onda smanjio iznos stimulativnog dodatka na plaću i faktor učinka. U odnosu na činjenicu da li se sam tužitelj nalazio u nekoj takvoj opisanoj situaciji vezano za plaću isti navodi da ne zna pouzdano, ali da zna da je tužitelj govorio da on sa svim dodacima na plaću ne može prijeći iznos plaće od 850,00-900,00 EUR. U odnosu na činjenicu da li poslodavac ima jednake kriterije prema svim radnicima kod tuženika vezano za obračun plaće, svjedok navodi da nema te pojašnjava na prethodnom primjeru ističući da se radilo o radniku koji je imao 32 odrađena prekovremena sata, a isplaćeno mu je 900,00 eura plaće kao da nije imao odrađene prekovremene sate, te da mu je ista plaća bila za redovan rad i kad ima prekovremeni rad. Također iz iskaza svjedoka proizlazi da radnici bez dopuštenja nadređenih kod poslodavca za vrijeme kolektivnog ugovora ne bi smjeli ulaziti u krug mehaničke radionice.

16. Iz iskaza saslušanog svjedoka Siniše Jeličić (list 228-232 spisa) proizlazi da je tehnički direktor firme kod tuženika te da mu je vezano za predmet postupka poznato da sve ono što primaju svi radnici kod tuženika da isto prima i sam tužitelj posebice u smislu redovne isplate plaća. Međutim, navodi da što se tiče isplate stimulativnog dodatka, da to ovisi o rezultatima rada svakog radnika pojedinačno. Također isti ističe da je tužitelju isplaćivan pored redovnih plaća i regres kao i drugim radnicima kod tuženika. Navodi vezano za događaje od 8. siječnja 2024. da on osobno nije bio prisutan događaju koji se tada dogodio ali da zna po pričama drugih radnika da je tužitelj dovezao nekakva drva u garažu tuženika i da je izvan radnog vremena išao po ta drva, a da su drva bila vlasništvo firme, pa da to ponašanje u tom smislu nije regularno. Navodi, koliko mu je poznato, da je tužitelj opomenut od strane tuženika vezano za navedeno ponašanje i događaj od 8. siječnja 2024. Svjedok nadalje navodi da što se tiče odnosa između tužitelja i tuženika kao poslodavca, da može reći da on osobno, a vezano za svoje radno mjesto, je imao određene probleme s tužiteljem vezano za nepoštivanjem radnog vremena i neizvršavanje radnih zadataka, ali da u ostalome s tužiteljem ima korektan odnos, a da misli da korektan odnos ima i direktor

tuženika s tužiteljem. U odnosu na spomenute primjedbe vezane za nepoštivanje radnog vremena i neizvršavanje radnih zadataka svjedok navodi da se to odnosi na primjer ako dođe na gradilište da ne zatekne navedenog radnika u radno vrijeme na gradilištu, da se nekad napiše prijava vezano za to, nekad ne, a također da je sukladno tome i manji radni učinak tog radnika na gradilištu. Ističe da misli da tužitelj ima eventualno samo jednu opomenu od strane poslodavca, a možda je postojala još jedna opomena. Također isti ističe da je tužitelju nadređena osoba Emil Tomasović. U odnosu na činjenicu da li je Emil Tomasović ikada imao pritužbu na rad tužitelja svjedok navodi da su to upravo ove primjedbe koje je on sada istakao i to nepoštivanje radnog vremena i neizvršavanje radnog zadatka, ali da tužitelj zbog toga nikada nije bio udaljen s posla ni kažnjen. Također je istakao da je tužitelj ponekad svoje osobno vozilo koristio za službene svrhe, ali da mu je to od strane tuženika bilo uredno plaćeno te da je ta naknada za korištenje osobnog vozila u službene svrhe obračunata i plaćena i da se to vidi na platnoj listi, ali da ne zna točno i ne može se sjetiti koje je to bilo razdoblje. U odnosu na činjenicu tko ocjenjuje rezultate rada pojedinog radnika, svjedok navodi da je to nadređeni rukovoditelj, on kao tehnički direktor i direktor koji je iznad njega kao tehničkog direktora, a da se to vrši na način da prvi prijedlog napravi neposredni nadređeni rukovoditelj, on da to pregleda i nakon toga prosljeđuje direktoru na potpis, te tada zajedno donesu odluku. Isti navodi da ne postoje neki posebni kriteriji prema kojima se o tome odlučuje, posebno ne pisani kriteriji, već da je to više njihova subjektivna ocjena, a vezana za rezultate rada. Također isti ističe da na gradilištu postoje određeni radovi i situacije, da se gleda koji su radovi naplaćeni pa se i po tome dijelom vidi što se sve uradilo, ali ističe da se ne gleda samo financijski efekt već i ponašanje radnika, zalaganje, odnos prema radu i sl. U odnosu kako procjenjuje zalaganje tužitelja na gradilištu, a vezano za pitanje stimulativnog dodatka isti navodi da procjenjuje učinak tužitelja kao loš, da bi trebao biti bolji obzirom da od 4 radnika tužitelj ima najviše znanja jer da na gradilištu obično bude po 1 KV radnik i da u tom smislu tužitelj ima najviše znanja i kvalifikacija, a što misli pod time da zalaganje tužitelja procjenjuje lošim isti navodi da tužitelj prigovara da nečeg nema, da nešto ne dostaje, da nešto fali, ali da je rezultat tog ponašanja smanjeni učinak na gradilištu. U odnosu na činjenicu koliko se često isplaćuje kod tuženika stimulativni dodatak, isti navodi svaki mjesec, s tim da imaju 3 oblika stimulacije: stimulativni dodatak, faktor učinka i dodatna plaća neoporeziva, te da je stimulativni dio iznos dodatka u eurima, a da iznosi najniže od 25,00 eura do najviše 300,00 ili 400,00 eura, faktor učinka da je postotni i ide od 5-30%, a dodatna neoporeziva plaća je do 100,00 eura mjesečno. Navodi da tužitelj da od svega redovno prima stimulaciju i faktor učinka, a da tužitelj ne dobiva spomenuti neoporezivi dio jer da mu učinak rada nije dovoljan u tom smislu odnosno da ovaj neoporezivi dio možda dobio nekoliko puta, a da to ovisi o njegovom radnom učinku i zalaganju. Ističe da je tužitelj uglavnom usmeno prigovarao poslodavcu vezano za isplatu plaća, te da tužitelj na ime stimulativnog dodatka dobiva iznos od 25,00-100,00 Eur-a, a što da je među manjim iznosima. Također svjedok ističe da sama stručna sprema radnika ne znači da se taj radnik odgovornije ponaša prema poslu, da bolje ispunjava svoje zadatke, da on nema nikakav problem s tim da polukvalificirani radnik ima veću plaću od kvalificiranog jer da to ovisi i o odnosu prema radu. U odnosu na činjenicu da li nekada radnici drva uzmu sebi za svoje vlastite potrebe isti navodi da uzmu, ali da ne postoji dopuštenje da se ta drva uzmu, da je to sve vlasništvo firme, te da samo direktor može odobriti ulazak radnika u krug pogona tuženika za vrijeme kolektivnog godišnjeg odmora, te da ostali radnici za navedeno moraju tražiti suglasnost direktora. Također isti navodi da tužitelj nije dobio opomenu od strane tuženika za događaj uzimanja drva 8.01.2024. zbog uzimanja samih drva,

već je dobio opomenu iz razloga što je ušao bez ikakvog dopuštenja ušao u krug firme, u garažu, izvan radnog vremena tuženika i za vrijeme kolektivnog godišnjeg odmora radnika. Nadalje, navodi da su tužitelju kao i drugim radnicima tuženika dostupna i na dispoziciji sva sredstva za rad kao što je radna oprema kao i i druga materijalna davanja identično kao i svim drugim radnicima tuženika. Također navodi da je tuženik kao poslodavac postupio na jednak način prema svim radnicima i što se tiče dodatka za prehranu te da ne zna za slučaj da bi zz tuženika ikad vrijeđao i omalovažavao tužitelja.

17. Iz iskaza saslušanog svjedoka Jure Ivančević (list 232-233 spisa) proizlazi u odnosu na događaj od 8. siječnja 2024. vezano za uzimanje drva iz kruga tuženika, da o tome ne zna ništa budući da nije bio prisutan kad se to dogodilo. U odnosu na činjenicu kako je tužitelj bio tretiran u smislu dobivanja primitaka od strane poslodavca i to stimulativnih dodatka na plaću, regresa, same plaće i drugih materijalnih prava, svjedok navodi da on ne može o tome nešto konkretno reći, ali da smatra da su svi radnici kod tuženika u pogledu spomenutih primanja zakinuti i to u smislu visine tih primanja koje im poslodavac isplaćuje. U odnosu na pitanje je li tužitelj u smislu isplate visine spomenutih primanja kod tuženika zakinut podjednako kao i drugi radnici ili čak i više od drugih, svjedok navodi da smatra da je tužitelj zakinut i više u smislu navedenih primanja od drugih radnika, te navodi da smatra da je to tako jer da tužitelj više radi od drugih radnika, a da radnici koji manje rade dobiju veća primanja uključujući i stimulativni dodatak. Svjedok navodi da je prema njegovom mišljenju tužitelj odličan radnik. Svjedok navodi da je tuženik kao poslodavac nekoliko puta izricao tužitelju opomene vezano za rad jer je smatrao da tužitelj u dovoljnoj mjeri ne radi. U odnosu na činjenicu da li se tužitelj ikad žalio na sredstva za rad, ispravnost vozila, pripremljeni rad, isti navodi da se tužitelj na navedeno stalno žalio, a da u odnosu na ispravnost vozila da je stanje katastrofalno te da se tužitelj nikada nije žalio bez opravdanog razloga da bi izbjegao radnu obvezu, te da po njemu tužitelj nikad ne kasni na posao. Navodi da tuženik kao poslodavac nikad nije objasnio kako se i na koji način određuje visina primanja koju mjesečno primaju, te navodi da se tužitelj žalio na visinu primanja i pismeno i usmeno. Svjedok ističe da se direktor arogantno ponašao prema tužitelju i drugim radnicima, a da su se poslovi na gradilištima gdje tužitelj radio obavljali na vrijeme kad je za to bilo uvjeta. Nadalje, svjedok ističe da je u prijateljskim odnosima sa tužiteljem.

18. Temeljem odredbe članka 7. stavku 4. Zakona o radu ("NN" 93/14-u daljnjem tekstu ZR-a) zabranjena je izravna i neizravna diskriminacija na području rada i uvjeta rada, dok je stavkom 5. istog članka propisana obveza poslodavca da štiti dostojanstvo radnika od neželjenog postupanja nadređenih, suradnika i drugih osoba s kojima radnik dolazi u doticaj na radu. Sukladno članku 134. Zakona o radu posebno je uređena zaštita dostojanstva radnika, dok je prema članku 111. istoga Zakona propisano da poslodavac odgovara za štetu koju radnik pretrpi na radu ili u vezi s radom, uključujući štetu zbog povrede prava iz radnog odnosa. Prema članku 1. stavku 1. Zakona o suzbijanju diskriminacije ("NN" 85/18, 112/12) je propisano da se tim zakonom osigurava zaštita i promicanje jednakosti kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske, stvaraju se pretpostavke za ostvarivanje jednakih mogućnosti i uređuje zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog

naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije, a stavkom 2. istog članka je propisano da se diskriminacijom u smislu ovoga Zakona smatra stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz stavka 1. ovoga članka, kao i osobe povezane s njom rodbinskim ili drugim vezama, dok da se prema članku 3. istog Zakona uznemiravanjem smatra neželjeno ponašanje uzrokovano jednom od tih osnova koje ima za cilj ili stvarno predstavlja povredu dostojanstva osobe i stvara strah, neprijateljsko, ponižavajuće ili uvredljivo okruženje. Temeljem članka 20. stavku 1. istog Zakona je propisano da je dužan učiniti vjerojatnim da je došlo do diskriminacije, nakon čega teret dokazivanja prelazi na protivnu stranku.

19. Iz svih pregledanih i provedenih dokaza u ovom postupku nedvojbeno proizlazi kao utvrđena činjenica da tužitelj nije naveo niti dokazao po kojoj bi od zakonom propisanih diskriminacijskih osnova bio stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na druge radnike kod tuženika. Sama tvrdnja da je imao manju plaću, da nije dobivao iste stimulacije ili da ga direktor nije jednako tretirao kao druge radnike, bez povezivanja takvog postupanja s nekom od osnova iz članka 1. stavka 1. navedenog Zakona o suzbijanju diskriminacije, nije dovoljna za zaključak o diskriminaciji u smislu navedenog Zakona. Bez navođenja i dokazivanja zaštićene osnove te činjenica iz kojih proizlazi nepovoljnije postupanje u odnosu na usporedivu osobu ne nastupa teret dokazivanja u ovom postupku na poslodavcu. Neosnovani su navodi tužitelja da mu je tuženik kontinuirano uskraćivao stimulaciju, regres, božićnicu i druge primitke koje su ostvarivali drugi radnici. Iz provedenih dokaza, osobito obračunskih lista tužitelja, proizlazi da je tuženik tužitelju redovito isplaćivao osnovnu plaću, naknade plaće, prekovremeni rad i dodatke za prekovremeni rad, troškove prijevoza, minuli rad, troškove prehrane, faktor učinka te u pojedinim mjesecima i stimulativni iznos plaće koji je ovisio o tužiteljevom radnom učinku. Ovo posebno proizlazi iz tuženikove odluke od 30. lipnja 2022. (list 48 spisa) iz koje je razvidno da je tužitelju tom odlukom posebno određena isplata stimulativnog iznosa na plaću i to u iznosu od 1.200,00 kuna zbog kvalitete rada, radne discipline, iskorištenosti radnog vremena te održavanja opreme i vozila. Nadalje, dokazano je da je tuženik donosio odluke o isplati primitaka svim radnicima, uključujući božićnicu, kao i odluke o povećanju plaće odnosno stimulativnim dodacima na plaću prema rezultatima rada, a koja činjenica je razvidna iz pregledane odluke o isplati neoporezivog dijela plaće od 14.08.2019.godine (list 45-46 spisa), odluke o isplati božićnice od 08.12.2022.godine, odluke o isplati dodatne neoporezive plaće od 31.01.2022.godine odluke o uvećanju plaće za teže uvjete rada od 07.08.2023.godine, odluke o visini minimalne plaće za 2024.godine od 22.02.2024.godine (list 51 spisa). Takvo je postupanje tuženika u odnosu na isplate plaća kod tuženika potvrdio i svjedok Siniša Jeličić, a prema čijem iskazu se stimulativni dodatak određivao prema rezultatima rada pojedinog radnika, uz ocjenu neposredno nadređenog rukovoditelja. Sama činjenica da su pojedini radnici u pojedinim mjesecima ostvarili višu ukupnu neto plaću ne znači da su bili u različitom položaju u odnosu na tužitelja. Iz pregledanih obračunskih lista plaća tužitelja i plaća drugih radnika koje prileže spisu proizlazi da su razlike u visini isplaćene neto plaće između tužitelja i drugih kv građevinskih radnika prvenstveno posljedica broja odrađenih redovnih sati rada, prekovremenog rada, visine isplaćenog stimulativnog dodatka, faktora učinka, bolovanja, godišnjeg odmora i drugih varijabilnih elemenata plaće, a svi navedeni faktori obračuna plaće nisu bili uvijek podjednaki kod tužitelja i drugih radnika koji su imali istu kvalifikaciju kao i tužitelj, a sve je ovisilo o tome koliko je netko od radnika pa tako i tužitelj imao odrađenih radnih sati u nekom mjesecu i

kakav je bio učinak njegovog rada. Stoga usporedba samo ukupnog neto iznosa plaće u pojedinom mjesecu ne dokazuje da je tužitelj za isti rad bio plaćen manje. Ovo je osobito važno jer i prema Zakonu o radu primjerenost plaće valja prosuđivati prema kriteriju plaće koja se redovito isplaćuje za jednaki rad, a ne samo prema usporedbi konačnog neto iznosa pojedinih mjesečnih obračuna. Nisu radnici koji su bili kv građevinski radnici kao i tužitelj imali upotpunosti identičan radni učinak kao i tužitelj i identičan broj odrađenih radnih sati kao tužitelj niti isti radni učinak pa je upravo to razlog što postoji u pojedinim mjesecima razlika u visini neto plaće koju je primao tužitelj i navedeni radnici. Pri tome sud ne može prihvatiti iskaz svjedoka Jure Ivančevića u dijelu u kojem subjektivno zaključuje da tužitelj „više radi od drugih, a manje prima“, jer je takav zaključak u suprotnosti s dokumentacijom, osobito pregledanim obračunskim listama plaće tužitelja i drugih radnika koji su bili kv građevinski radnici kao i tužitelj, kao i s iskazima neposredno nadređenih osoba Emila Tomasovića i Siniše Jeličića. Iskaz svjedoka Jure Ivančević u tom dijelu predstavlja njegovu osobnu ocjenu, a ne saznanje temeljeno na konkretnim činjenicama o kriterijima obračuna plaće. Nadalje, okolnost da je sam svjedok Pupiće Bakrač smatrao da plaće radnika nisu uvijek pravedno određene nije dokaz da je upravo tužitelj bio diskriminiran ili da je bio izložen neravnopravnom postupanju po zaštićenoj osnovi. Tužitelj navodi da je, osim poslova KV građevinskog radnika, obavljao i poslove vozača i strojara, a da za to nije bio dodatno plaćen. Međutim, ni iz jednog provedenog dokaza ne proizlazi da bi mu takvim zadacima bila uskraćena neka konkretna ugovorna ili zakonska tražbina, niti da je tuženik upravo njega, za razliku od drugih radnika u usporedivoj situaciji, obvezivao na takav rad. Sama okolnost da radnik, ovisno o organizaciji rada, obavlja različite poslove povezane s djelatnošću poslodavca ne predstavlja sama po sebi diskriminaciju niti uznemiravanje, a tužitelj nije dokazao da bi zbog toga bio doveden u nepovoljniji položaj u odnosu na druge radnike. Iz izvedenih dokaza također proizlazi da je tužitelj sudjelovao u uklanjanju stabala po nalogu voditelja radova Emila Tomasovića te da mu je, prema iskazu tog svjedoka, u odnosu na jedno stablo bilo rečeno da ga radnici mogu eventualno odvesti kući, ali da navedeno nije učinjeno odmah, nego da je drvo ostalo u krugu tuženika. Nadalje, iz iskaza svjedoka Luke Erceg, Marka Sablijić, Ivana Pupiće Bakrač i Siniše Jeličić proizlazi da je u vrijeme kolektivnog godišnjeg odmora došlo do dolaska tužitelja u krug tuženika radi preuzimanja drva te da je došlo do nesporazuma između tužitelja i radnika Luke Erceg oko tih drva. Međutim, niti jedan od navedenih svjedoka nije potvrdio da je došlo do fizičkog sukoba. Sud stoga ne prihvaća tvrdnju da je tužitelj dokazao da ga je direktor lažno optužio za fizički sukob, jer iz dokaza proizlazi da je postojala stvarna situacija neslaganja između radnika Luke Erceg i tužitelja u vezi s odvozom drva. Jednako tako, nije dokazano da bi tuženik bez ikakve činjenične osnove tužitelja teretio za krađu. Naprotiv, nesporno je da je tužitelj odvezao drva koja su se nalazila u krugu firme tuženika i to izvan radnog vremena tuženika u vrijeme kolektivnog godišnjeg odmora pri čemu prema iskazu zakonskog zastupnika tuženika, kao i svjedoka Siniše Jeličić i Marka Sablijić, tužitelj za navedeno nije imao odobrenje osobe koja je kod tuženika bila ovlaštena raspolagati tim stvarima i to direktora tuženika. Posebno je bitno da je i svjedok Emil Tomasović, kao voditelj radova, potvrdio da on nije bio ovlašten raspolagati predmetnim drvima i dijeliti ih radnicima bez odobrenja direktora tuženika. Prema tome, ne može se zaključiti da je donošenjem opomene tužitelju od 7. veljače 2024., a koja je odlukom od 28. veljače 2024. održana na snazi, tuženik poduzeo proizvoljnu ili diskriminatornu mjeru prema tužitelju. Sama činjenica da se tužitelj ne slaže s ocjenom ovog postupanja direktora tuženika ne znači da je opomena nezakonita, diskriminatorna ili usmjerena na njegovo ponižavanje. Pritom je značajno

i da tužitelju nakon predmetnog događaja nije otkazan ugovor o radu, već je nastavio raditi kod tuženika, što dodatno ne potvrđuje njegovu tvrdnju da je predmetna opomena bila dio sustavnog nastojanja da ga se ukloni s radnog mjesta. Nadalje, tužitelj ističe da ga je direktor vrijeđao, vikao na njega i nazivao ga „kretenom“. Međutim, navedeno je ostalo na razini iskaza samog tužitelja. Nijedan od saslušanih svjedoka nije potvrdio da je direktor tužitelja nazivao pogrdnim imenima ili ga sustavno vrijeđao. Naprotiv, svjedok Siniša Jeličić iskazao je da je njegov odnos s tužiteljem bio korektan, a da smatra da je i odnos direktora prema tužitelju bio korektan. Svjedok Emil Tomasović također nije potvrdio da je direktor vrijeđao tužitelja, dok svjedok Ivančević ističe da se direktor tuženika arogantno ponašao prema radnicima, ali ne spominje nigdje u iskazu da je direktor tuženika osobito vrijeđao i omalovažavao tužitelja. Sud pritom ne polazi od toga da bi vrijeđanje radnika bilo dopušteno. Međutim, za zaključak o mobingu i povredi dostojanstva nije dovoljno samo postojanje subjektivnog osjećaja radnika da ga poslodavac omalovažava. Potrebno je utvrditi konkretne radnje, njihovu učestalost, trajanje i intenzitet te njihovu objektivnu podobnost da dovedu do povrede dostojanstva. Diskriminacijsko uznemiravanje se razlikuje od mobinga kao šireg oblika psihofizičkog zlostavljanja na radu, pri čemu se mobing opisuje kao sustavno i učestalo psihičko zlostavljanje i ponižavanje radnika. U ovom predmetu takav obrazac ponašanja nije dokazan. Utvrđen je jedan konkretan radnopravni događaj vezano za neovlašteno uzimanje drva od strane tužitelja iz kruga firme tuženika izvan radnog vremena za vrijeme trajanja kolektivnog godišnjeg odmora radnika, a koji je rezultirao opomenom izrečenom tužitelju, ali iz provedenih dokaza ne proizlazi da je on bio dio šireg, kontinuiranog i sustavnog šikaniranja tužitelja. Sud je cijenio i medicinsku dokumentaciju i zdravstveni karton tužitelja prema kojoj dokumentaciji je tužitelj 15. i 29. veljače 2024. pregledan u specijalističkoj psihijatrijskoj ordinaciji, pri čemu su mu ordinirani lijekovi za smirenje i protiv nesanice te postavljena dijagnoza poremećaja prilagodbe/mobinga. Međutim, navedena medicinska dokumentacija dokazuje prvenstveno da je tužitelj imao određene subjektivne psihičke tegobe i da je liječniku naveo događaje na poslu koje je smatrao njihovim uzrokom. Sama činjenica da je liječnik u nalazu zabilježio podatak o „mobingu“, odnosno da je takvu oznaku unio uz dijagnozu poremećaja prilagodbe, ne predstavlja dokaz da je mobing kao pravno odlučna činjenica doista postojao. Postojanje uzročne veze između određenog ponašanja poslodavca i zdravstvenih tegoba tužitelja može biti relevantno tek nakon što se prethodno utvrdi da je poslodavac svojim protupravnim postupanjem povrijedio prava tužitelja. U ovom slučaju takvo protupravno postupanje nije dokazano. Tužitelj je kao jednu od okolnosti nezakonitog postupanja tuženika naveo i da je navodno pokrenuo parnični postupak radi isplate neisplaćenog dijela plaće vezanog uz topli obrok. Sud je uvidom u predmet Pr-2247/23 koji se u tom pogledu vodio pred ovim sudom utvrdio da su stranke tužitelj i tuženik vezano za navedeni dug tuženika, a vezano za neisplaćenu naknadu za topli obrok okončale sudskom nagodbom kojom se tuženik obvezao s osnove dugovanja za topli obrok isplatiti ukupan iznos od 2.536,05 Eur-a u obročnim otplatama. Tužitelj ničim nije dokazao u tom smislu da ga je tuženik zbog njegovog obraćanja sudu radi zaštite njegovog prava stavio u nepovoljniji položaj budući je sklopio s tuženikom sudsku nagodbu. Sama činjenica što se radnik eventualno žalio poslodavcu na visinu plaće ili iskazivao nezadovoljstvo primanjima, a koje pritužbe su dostavljene uz podnesak tužitelja od 15.10.2024.godine (list 62-66 spisa) ne dokazuje da je kasnije postupanje poslodavca bilo odmazda zbog korištenja nekog zakonskog prava. Zakon o radu štiti radnika od stavljanja u nepovoljniji položaj zbog podnošenja zahtjeva za ostvarivanje prava iz radnog odnosa, ali je u konkretnom slučaju izostao dokaz takve

uzročne veze. Ovaj sud je mišljenja da zaštita dostojanstva radnika mora biti stvarna i učinkovita, te da se radnik mora štititi ne samo od diskriminacijskih postupanja nego i od drugih ozbiljnih oblika neželjenog ponašanja na radu, te mobing u tom smislu može postojati neovisno o postojanju diskriminacijske osnove. Međutim, upravo zato što se zaštita pruža od stvarnog neželjenog i protupravnog postupanja, potrebno je na temelju provedenih dokaza utvrditi konkretne činjenice koje čine takvo postupanje. U ovom predmetu takve činjenice nisu dokazane. Tužitelj nije dokazao da je bio sustavno i učestalo vrijeđan ili ponižavan od strane direktora, nije dokazao da je opomena koju mu je tuženik izrekao 07.02.2024. predstavljala dio kontinuiranog šikaniranja, nije dokazao postojanje diskriminacijske osnove po kojoj bi u konkretnom slučaju bio diskriminiran, te nije dokazao da je bio stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na druge radnike u usporedivoj situaciji, niti je dokazao da mu je tuženik uskraćivao plaću, stimulativne dodatke, regres ili druga prava koja su istodobno ostvarivali usporedivi radnici. Naprotiv, iz navedenih pregledanih dokaza u ovom spisu, a posebno iz pregledanih obračunskih lista plaće tužitelja i drugih radnika koji su također bili kv građevinski radnici kod tuženika kao i tužitelj nedvojbeno proizlazi kao utvrđena činjenica da je tužitelj ostvarivao istu vrstu primanja kao i drugi radnici, a da su varijacije u ukupnim mjesečnim primanjima posljedica objektivnih varijabilnih elemenata obračuna. Također je dokazano da mu je tuženik tijekom radnog odnosa više puta isplaćivao stimulativne dodatke, da mu je isplaćivao regres i božićnicu te da je u pojedinim slučajevima donosio odluke posebno usmjerene upravo na njegovo nagrađivanje. Sud stoga nalazi da utvrđeno postupanje tuženika nije bilo takvog intenziteta, trajanja i sadržaja da bi predstavljalo uznemiravanje ili mobing, odnosno povredu dostojanstva tužitelja. Temeljem članka 19. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("NN" 35/05, 41/08, 78/15, 126/21- u daljnjem tekstu ZOO-a) tjelesno i duševno zdravlje, ugled, čast i dostojanstvo predstavljaju prava osobnosti. Prema članku 1046. ZOO-a je propisano da je šteta i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta), dok prema članku 1048. je propisano da oštećenik može zahtijevati prestanak radnje kojom se povređuje njegovo pravo osobnosti. Temeljem odredbe članka 1100. stavka 1. ZOO-a je propisano da će u slučaju povrede prava osobnosti sud ako nađe da težina povrede i okolnosti slučaja to opravdavaju dosuditi pravičnu novčanu naknadu nezavisno od naknade imovinske štete, a čak i kad nje nema. Budući da u provedenom postupku nije dokazano protupravno postupanje tuženika koje bi predstavljalo povredu prava osobnosti tužitelja, nisu ostvarene pretpostavke niti za dosudu pravične novčane naknade sukladno navedenim odredbama niti za nalažanje tuženiku da poduzima mjere radi prestanka takvog postupanja, a slijedom čega je sud u ovom postupku odustao od provedbe medicinskog vještačenja po vještaku psihijatru kao suvišnom. Slijedom svega navedenog, tužbeni zahtjev valjalo je trebalo odbiti u cijelosti kao neosnovan.

20. Što se tiče troškova ovog parničnog postupka, a obzirom da je tužitelj u cijelosti izgubio ovu parnicu isti je dužan tuženiku naknaditi parnične troškove sukladno odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a. U navedenom smislu tuženika kao opravdani, a sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("NN" 138/23) pripadaju trošak zastupanja na ročištu od 03.02.2025. godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 12.03.2025. godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 25.06.2025. godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 25.11.2025. godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 08.12.2025. godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 13.02.2026. godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od

22.04.2026.godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 12.06.2026.godine u iznosu od 100 bodova; trošak sastava podneska od 22.04.2026.godine u iznosu od 25 bodova; trošak sastava podneska od 12.06.2026.godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 12.06.2026.godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu od 01.09.2026.godine u iznosu od 100 bodova; zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50 bodova, a što ukupno iznosi 1175 bodova, a što s obzirom na vrijednost boda od 2,00 Eur-a ukupno iznosi 2.350,00 Eur-a, te što uz dodatak od 25% PDV-a u iznosu od 587,50 Eur-a ukupno iznosi 2.937,50 Eur-a, a koji iznos je tužitelj dužan isplatiti tuženiku na ime troškova ovog parničnog postupka, te kako je i odlučeno u točki II/ izreke ove presude.

U Splitu, 18. rujna 2026.

Sudac

Eneja Stejskal Kanazir

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi u tri primjerka pismeno putem ovog suda za Županijski sud. Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

Dna:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088d-5b575**

Kontrolni broj: **06dee-1da12-f7885**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.